

Wéris

Vandaag gaan we leren over de dolmen en de Menhirs, ook de megalieten genoemd. Wéris is de megalithische hoofdstad van België. Wéris betekent uitkijkpost of sterrennacht, en komt uit de Bretonse taal.

Megalieten is een Grieks woord.

- Megas = Groot
- Lithos = steen

Dus grote stenen.

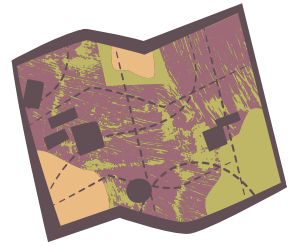
In Wéris heb je 2 soorten megalieten. Dolmen en Menhirs. Het woord “men” komt voor in de twee namen, en wil zeggen steen. Dol wil zeggen tafel, dus dolmen is stenen tafel. En “hir” wil zeggen rechtstaande, dus rechtopstaande steen. Die woorden komen ook uit de Bretonse taal.

De stenen staan hier al 5000 jaar. Ze zijn gebouwd door nomaden. Ze zijn dus achtergelaten na een tijd. Met de tijd werden ze dus begraven door de aarde, en hoge planten groeiden er rond.

Vele jaren later werden ze weer ontdekt. Het begon met een jonge man die Jean Pierre heette. Hij was een rare persoon die in Wéris woonde rond het jaar 1880. Hij kon niks, maar had wel een rijke tante. Op een dag stierf die tante, en hij erfde al haar geld. Hij kocht daarmee al de velden rond Wéris voor landbouw. Hij ging op verkenning met zijn vrienden en reed tegen een Menhir. Dit gebeurde twee keer. Daarna hebben ze aan archeologen gevraagd om een onderzoek te doen rond Wéris, en zo hebben ze de Dolmen en 30 Menhirs ontdekt.

De archeologen hebben allerlei materiaal gevonden die gedateerd werd tot de ijstijd. Ze hebben potten, kruiken, pijlpunten uit silexsteen, en een harpoen uit been van dieren gevonden. Ze hebben daardoor ondervonden dat de mensen vroeger rond de Dolmen woonden.

De dolmen hadden hier 2 functies. Het was een schuilplaats voor invallen, en natuurrampen. Maar het diende vooral als een graf. De archeologen hebben hier botten van 4 mensen gevonden. Het waren niet zomaar mensen, maar belangrijke mensen. Onder andere druides. Dat zijn een soort van natuur dokters. Witte baard, lang wit haar, en een wit kled. Het is hier nog altijd een heilige plaats voor Druides. Dat zie je onder andere aan de eiken, waarin de maretakken groeien. Die haalde men van de boom met een gouden sikkel, en gebruikte men om in contact te komen met de goden via meditatie. Vandaag komen er nog altijd druiden naar de Dolmen.

Je ziet hier ook af en toe mensen rondlopen met wichel roedes. Zij denken dat de wateraders (ondergrondse rivieren) een speciale kracht geven als ze botsen, en daardoor een speciale energie geven. De stenen hier heten puddingstenen, en zijn een mengsel van silexsteen, keien, kwarts en zandsteen. De stenen zijn hier gebracht met stammen al rollend, en naar beneden geschoven van de berg in koude winters. De bovenste steen weegt 30 ton.

De witte Menhir

Dit is een belangrijke steen. De mensen die deze stenen onderzoeken proberen altijd systemen en connecties te vinden tussen al de Menhirs rond Wéris. Die mensen denken dus ook dat al de Menhirs in Wéris op exacte plaatsen staan en een soort van jaarkalender vormen, die alleen de Druïden konden lezen. Als men op 21 maart door het vizier kijkt richting de witte Menhir, ziet men de zon onder gaan juist boven de steen. Veel mensen geloofden hier in, maar toen kwam het christelijke geloof, en die besloten vele Menhirs kapot te maken, en daarmee ook de jaarkalender. Er worden verschillende legendes over de Menhir verteld. Er wordt verteld dat er onder de Menhir een schacht vertrekt naar het middelpunt van de aarde waar de duivel zich bevindt. Daarom werd de Menhir daar ook gelegd om te vermijden dat de duivel nog naar buiten komt.

Een ander verhaal gaat over een pastoor uit Fanzel die dringend naar Morville moest. Het was ontzettend slecht weer : gietende regen en een gure wind. Hij besloot een binnenweg te nemen door het bos. Hij moest dan wel deze steile heuvel op, maar dat was beter dan helemaal rond te moeten gaan. Het was zo'n slecht weer dat de pastoor begon te vloeken. God die alles hoort, kon dit echt niet door de vingers zien, en strafte de pastoor onmiddellijk: hij veranderde de pastoor in steen en moet hier eeuwig blijven staan. Je ziet nog altijd zijn gezicht in de steen.

Het duivelsbed

Er gebeurden vele rare dingen in Wéris. Kippen gestolen, bomen gekapt. De mensen werden boos op elkaar, en besloten samen overal wachtposten te zetten. Dit hielp niet, dus ze besloten om ook s 'nachts wachtposten te zetten. Op een nacht hadden de wachters hier de duivel gezien. Ze durfden dit eerst niet te vertellen aan de anderen maar hebben dat uiteindelijk toch gedaan. Iedereen in paniek, alles werd afgesloten. Maar een molenaar die langs de Aisne woonde zag het niet meer zitten. De boeren hadden goed geboerd, ze hadden hun zware zakken vol graan gebracht. Dat graan moest worden gemalen. Maar, er was niet genoeg water in de rivier. Hij kon zijn molen niet doen draaien. Hij was ten einde raad, en liep het bos in om er een einde aan te maken. De duivel benaderde de molenaar en beloofde in één nacht de rivier weer te doen stromen. Maar de duivel wou wel zijn ziel in ruil.

Uit wanhoop ging de molenaar akkoord. De volgende morgen stroomde het water in de rivier. De duivel riep de molenaar, maar hij stuurde in de plaats zijn hond. Zodra de duivel doorhad dat hij bedrogen was, barstte hij in woede uit, verwoestte hij in enkele seconden zijn nachtelijk werk, en liep het bos in. Razend en uitgeput bereikte de duivel een platte steen met een hoofdsteun. Hier ging hij op liggen, want hij moest dringend terug op krachten komen na de zware arbeid van die nacht. Sindsdien wordt deze steen het Duivelsbed genoemd. De molenaar ging naar Wéris en vertelde het verhaal aan de rest. Iedereen werd woedend, en ze gingen ten aanval naar de duivel. Na het gevecht bleven uiteindelijk 5 mensen over. Ze zijn eerst uit woede naar boven gelopen en overdekten de schacht van de duivel met een witte steen. uiteindelijk vonden ze ook het duivelsbed.

Ze begonnen er mee te lachen. Een persoon ging op het bed gaan springen. Hij stierf diezelfde avond nog in zijn bed. De andere 4 waren heel erg bang. De mensen in Wéris denken nog altijd dat er een vloek zit op dit bed.

